

Ilona Bondos

Konstrukcja strategii bezpośredniego celu inflacyjnego

Annales Universitatis Mariae Curie-Skłodowska. Sectio H, Oeconomia 46/2,
19-27

2012

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Katedra Marketingu,
Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie

ILONA BONDOS

Konstrukcja strategii bezpośredniego celu inflacyjnego

Construction of direct inflation targeting strategy

Słowa kluczowe: polityka pieniężna, polityka monetarna, strategia bezpośredniego celu inflacyjnego, BCI

Keywords: monetary policy, direct inflation targeting strategy, DIT

Wstęp

Polityka pieniężna jest obecnie jedną z najważniejszych dziedzin polityki gospodarczej (makroekonomicznej) realizowanej przez państwo¹. Strategia polityki pieniężnej prezentuje sposób, w jaki bank centralny planuje osiągnąć zamierzony cel. Z powodu zmienności warunków, w jakich funkcjonuje gospodarka danego kraju, ewolucji ulegają zarówno cele, instrumenty polityki monetarnej, jak i opracowywane strategie. W Polsce od 1999 roku realizowana jest strategia bezpośredniego celu inflacyjnego (BCI, *direct inflation targeting* – DIT) będąca jedną z dwóch możliwości (obok strategii eklektycznej) prowadzenia polityki pieniężnej w ramach podejścia wieloparametrycznego. Cechuje się ono tym, że władze monetarne decydują, jakich instrumentów użyć na podstawie dokładnej analizy sytuacji gospodarczej i z uwzględnieniem różnorodnych dostępnych danych makroekonomicznych. Celem artykułu jest

¹ M. Skopowski, M. Wiśniewski, *Współczesna polityka pieniężna – instrumenty*, AE w Poznaniu, Poznań 2007, s. 5.

zaprezentowanie istoty strategii BCI ze wskazaniem korzyści, ograniczeń oraz zasad jej stosowania. Perspektywa wstąpienia Polski do strefy euro i poprzędzające ten moment działania dostosowawcze powodują, że poruszona w artykule tematyka jeszcze bardziej zyskuje na aktualności.

1. Istota strategii bezpośredniego celu inflacyjnego

Prekursorem strategii bezpośredniego celu inflacyjnego (BCI) jest Szwecja, która na początku lat 30. XX w. wprowadziła wskaźnik dopuszczalnej zmiany cen². Współcześnie krajem, którego władze monetarne jako pierwsze sięgnęły po omawiane rozwiązanie, jest Nowa Zelandia. Strategia inflacyjna szybko zyskiwała na popularności, pod koniec lat 90. nastąpiło dalsze jej upowszechnienie, przyjęły ją niektóre kraje w z grupy rynków wschodzących, w tym Czechy i Polska (1999 rok). Ramy czasowe strategii BCI w Polsce pokrywały się z okresem przygotowania gospodarki krajowej do jej integracji z Unią Europejską, a w dalszej kolejności z Europejską Unią Gospodarczą i Walutową³. Rosnąca popularność strategii wywołała dyskusje, czy jej stosowanie wpływa na poprawę wyników gospodarczych⁴.

Strategia BCI oznacza rezygnację z wyznaczania celów pośrednich polityki pieniężnej. Bank centralny podejmuje działania dostosowawcze w zakresie stosowania instrumentów, nakierowane bezpośrednio na osiągnięcie zaplanowanego poziomu inflacji, przy czym podstawą podjęcia decyzji jest ocena zagrożeń odchylenia od pożądanej ścieżki inflacyjnej, polegającej na ewolucji prognoz inflacyjnych⁵. Aby zrozumieć istotę tej strategii, należy zwrócić uwagę na kilka cech charakterystycznych⁶:

- zobowiązanie banku centralnego do osiągnięcia i utrzymania niskiego i stabilnego poziomu inflacji,
- publiczne ogłaszanie celu inflacyjnego,
- korzystanie z wszystkich dostępnych informacji o sytuacji gospodarczej,
- przejrzysta polityka informacyjna banku centralnego,

² G. Wójtowicz, *Bank centralny w gospodarce rynkowej*, „Bank i Kredyt” 2006, nr 1, s. 19.

³ I. Pyka, *Bank centralny na współczesnym rynku pieniężnym*, Wydawnictwo C. H. Beck, Warszawa 2010, s. 129.

⁴ F. S. Mishkin, K. Schmidt-Hebbel, *Does inflation targeting make a difference?*, National Bureau of Economic Research, „Working Paper” No. 12876, Cambridge 2007, s. 1.

⁵ P. Szpunar, *Polityka pieniężna. Cele i warunki skuteczności*, PWE, Warszawa 2000, s. 184.

⁶ M. Musielak-Linkowska, *Strategie polityki pieniężnej*, [w:] W. Przybylska-Kapuścińska (red.), *Współczesna polityka pieniężna*, Difin, Warszawa 2008, s. 66.

- odpowiedzialność banku centralnego za realizację celu inflacyjnego,
- opracowywanie prognoz inflacji,
- obowiązywanie w kraju systemu płynnego kursu walutowego.

Z punktu widzenia procedury wdrażania strategii BCI podstawowym warunkiem wstępnym jest posiadanie przez bank centralny wysokiego stopnia niezależności oraz wiarygodności⁷. Fakt, że strategia BCI jest stosowana w wielu krajach, nie oznacza, że sposób jej wykorzystywania jest jednakowy. Wyróżnia się dwie skrajne formy⁸:

- sztywna – bank centralny akceptuje tylko niewielkie odchylenia rzeczywistej inflacji od zakładanego poziomu; rzadko stosowana;
- elastyczna – bank centralny dopuszcza znaczne odchylenia faktycznej inflacji od planowanej, dzięki temu może się skupić na działaniach długoterminowych i wpłynąć na obniżenie oczekiwań inflacyjnych podmiotów gospodarczych. W literaturze elastyczna forma strategii jest czasem wyjaśniana jako działania władz monetarnych zmierzające nie tylko do realizacji celu inflacyjnego, ale i troski o inne wielkości, np. kurs walutowy, stopa bezrobocia.

Bez wątplenia strategia polityki pieniężnej musi cechować się przejrzystością i wiarygodnością. Uwzględniając te dwie cechy, wyróżnia się trzy odmiany strategii BCI⁹:

- pełna strategia (*full fledged inflation targeting*) – władze monetarne cieszą się średnim lub wysokim poziomem wiarygodności, składają ustawowe zobowiązanie do osiągania celu inflacyjnego, obarczone są więc dużą odpowiedzialnością; taką odmianę strategii stosuje m.in. Nowa Zelandia, Węgry i Polska;
- eklektyczna strategia (*eclectic inflation targeting*) – władze monetarne są w oczach podmiotów gospodarczych bardzo wiarygodne, do tego stopnia, że możliwe jest utrzymanie stabilnego poziomu cen bez pełnej przejrzystości i przy niższej odpowiedzialności za cel inflacyjny. Stopień elastyczności polityki pieniężnej jest na tyle wysoki, że oprócz realizacji głównego celu możliwa jest również stabilizacja dochodu;
- lekka strategia (*inflation targeting light*) – władze monetarne ustalają szeroki cel inflacyjny, są bardzo mało wiarygodne, gospodarka kraju jest

⁷ D. Daianu, *Inflation targeting, between rhetoric and reality. The case of transition economies*, „The European Journal of Comparative Economics”, 2007, vol. 4, s. 42.

⁸ M. Jurek, P. Marszałek, *Pieniądz, polityka pieniężna i systemy kursowe. Współczesne teorie i rozwiązania praktyczne*, AE w Poznaniu, Poznań 2007, s. 28.

⁹ A. Carare, M. Stone, *Inflation Targeting Regimes*, „Working Paper”, No. 9, IMF, Washington 2003, s. 3.

niestabilna i podatna na różnego rodzaju zaburzenia. Ta odmiana traktowana jest jako forma przejściowa do czasu osiągnięcia przez gospodarkę kondycji odpowiedniej dla wdrożenia pełnej strategii BCI.

Charakteryzując strategię BCI, należy zwrócić uwagę na kilka problemów techniczno-organizacyjnych, które towarzyszą jej realizacji. Rozwiązanie tych kwestii wymaga udzielenia odpowiedzi na 5 następujących pytań¹⁰:

1. Kto ogłasza cel inflacyjny?

Ta kwestia jest ściśle związana z zakresem niezależności władz monetarnych. Polska jest krajem, w którym podmiotem ogłaszającym jest NBP, inne możliwości to wspólna decyzja rządu i banku centralnego lub samodzielne ogłoszenie przez rząd danego kraju.

2. Czy cel powinien być ustalony punktowo, czy w postaci pasma?

Obie możliwości posiadają wady i zalety. Ustalenie celu w postaci pasma zwiększa elastyczność działań, bank centralny informuje w ten sposób, że z uwagi na bardzo zmienne otoczenie i niepewność nie jest możliwe dokładne pokrycie się poziomu rzeczywistej inflacji z ustalonym punktowo celem. Jednak podmioty gospodarcze lepiej tolerują wyminięcie się faktycznej inflacji z celem określonym punktowo, niż w postaci pasma. W przypadku tej drugiej sytuacji bank centralny narażony jest na poważną utratę wiarygodności. W Polsce RPP ustaliła cel w postaci pasma wahań 2,5% +/- 1pkt. proc.

3. Jaka powinna być optymalna szerokość pasma?

Niezwykle ważne jest ustalenie takiej szerokości pasma, która z jednej strony będzie pokazywać, że bankowi centralnemu zależy na walce z inflacją (pasma nie za szerokie), z drugiej strony będzie zabezpieczać przed ryzykiem uplasowania rzeczywistej stopy inflacji poza dopuszczalnym pasmem wahań (pasma nie za wąskie). Istotne jest również, aby akceptowane granice ustalone zostały symetrycznie.

4. Jaki jest właściwy horyzont czasowy i czy należy zmieniać cel w trakcie jego obowiązywania?

W literaturze widoczna jest zgodność co do tego, że optymalny horyzont czasowy to od 1 do 4 lat. Poniżej roku inflacja jest w dużym stopniu poza wpływem władzy monetarnej, ustalenie zaś celu na okres dłuższy niż 4 lata może skutkować utratą wiarygodności. W Polsce w okresie 1999–2003 obowiązywał cel średnioroczny, od 2004 roku obowiązuje cel ciągły. Koncentrując się na drugiej części pytania, należy stwierdzić, że w zasadzie nie zaleca się

¹⁰ A. Wojtyła, J. Drop, *Strategia BCI: przesłanki teoretyczne i doświadczenia wybranych krajów*, „Materiały i Studia NBP”, zeszyt nr 118, NBP, Warszawa 2001, s. 13 oraz M. Sobol, *Polityka pieniężna Narodowego Banku Polskiego w drodze do euro*, CeDeWu, Warszawa 2008, s. 62–64.

modyfikacji celu w trakcie jego obowiązywania. Należy bowiem mieć świadomość, że wiele pozytywnych zmian gospodarczych ma charakter przejściowy, poza tym modyfikacja celu, który został już podany do wiadomości społeczeństwa i przez nie zaakceptowany, może istotnie osłabić wiarygodność strategii. Jeżeli już bank centralny zdecyduje się na zmianę celu inflacyjnego, to jest zobowiązany odpowiednio wcześniej poinformować o tym podmioty gospodarcze i podać przyczynę takiej decyzji. NBP od chwili wprowadzenia strategii BCI dwukrotnie obniżał cel inflacyjny: w marcu 1999 roku z 8,0–8,5% do 6,6–7,8% i w czerwcu 2002 z 5% +/- 1 pkt proc. do 3% +/- 1 pkt proc.

5. Jaki wskaźnik stosować do pomiaru inflacji?

Decydując się na określony wskaźnik, bank centralny powinien brać pod uwagę, czy dany indeks ma pożądane cechy, tzn.: jest dobrze znany podmiotom gospodarczym, precyzyjny i aktualny oraz nie uwzględnia zmian cen spowodowanych jednorazowymi szokami¹¹. Wybór właściwego wskaźnika ma kluczowe znaczenie dla skuteczności strategii BCI. Jeżeli wybrana miara będzie uwzględniała wielkości, na które bank centralny nie ma wpływu, to automatycznie rzutuje to na stopień zbieżności celu inflacyjnego z faktyczną inflacją mierzoną danym wskaźnikiem. Przy wyborze właściwej miary pojawia się wymiennosc między czytelnością, a możliwością kontroli. Najczęściej, także w Polsce, stosowany jest wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych CPI (*Consumer Price Index*). Do zalet¹² tego wskaźnika należy zaliczyć to, że jest zrozumiały i znany podmiotom gospodarczym, rzadko poddawany korektom oraz często publikowany przez urząd statystyczny niezależny od NBP. Istotną wadą jest fakt, iż jest to bardzo szeroka miara – uwzględnia przyczyny zmian cen, na które bank centralny nie ma wpływu, np. ceny kontrolowane, zmiany podatków pośrednich. Wada ta powoduje, że coraz więcej banków wykorzystuje inne mierniki, np. inflację bazową (*core inflation*), która nie uwzględnia sezonowych zmian cen i wahań będących efektem przejściowych szoków podaźowych. Jednak i ta miara posiada wady, głównie taką, że nie jest tak dobrze rozumiana przez podmioty gospodarcze. Ostatecznie należy uznać, że przy braku wskaźnika, który pozbawiony byłby wady wskaźnika CPI i dorównywał mu pod względem zalet, znacznie częściej wykorzystywany jest ten właśnie indeks. Równocześnie mogą być publikowane inne miary, ale podstawową pozostaje wskaźnik CPI.

¹¹ M. Musielak-Linkowska, *op. cit.*, s. 78.

¹² M. Musielak, *Istota strategii BCI oraz przykłady zastosowania*, „Zeszyt Studiów Doktoranckich” nr 10, AE w Poznaniu, Poznań 2003, s. 41.

2. Argumenty za stosowaniem strategii BCI

Porównując charakterystyki różnych strategii polityki monetarnej, można zauważyć, że strategia BCI posiada cechy, dzięki którym uznawana jest za ciekawy sposób prowadzenia polityki pieniężnej. Poniżej zaprezentowane zostały zalety omawianej strategii¹³:

- przejrzystość i jasność. Ustalony przez bank centralny cel inflacyjny jest jasno określony, dzięki czemu podmioty gospodarcze nie mają problemów z jego zrozumieniem. W tej strategii ocenia się władze monetarne pod kątem zrealizowania założonego celu finalnego, bank centralny nie musi wyjaśniać przyczyn nieosiągnięcia celów pośrednich, na które nie w pełni ma wpływ;

- zwiększanie wiarygodności banku centralnego. Bardzo duże znaczenie odgrywa jego polityka informacyjna. Jedną z najważniejszych publikacji NBP jest raport o inflacji. Zamieszczane są w nim informacje m.in. o tym, czy cel inflacyjny został osiągnięty, jeżeli nie, to z jakich powodów, przedstawiane są również prognozy inflacji ze wskazaniem problemów, które mogą mieć istotny wpływ na osiągnięcie celu;

- większa odporność na naciski polityczne. Dokładnie określone ramy odpowiedzialności władz monetarnych za realizację celu inflacyjnego zmniejszają możliwość wywierania wpływu na posunięcia banku centralnego ze strony rządu, który może sugerować działania dające szybkie, lecz krótkotrwałe pozytywne efekty np. w sferze zatrudnienia, wzrostu gospodarczego, ale negatywnie wpływające na poziom inflacji;

- uwzględnianie wszelkich dostępnych informacji. Bank centralny, podejmując decyzje, bierze pod uwagę informacje dotyczące gospodarki pochodzące z różnych źródeł, są to zarówno dane o charakterze ilościowym, jak i jakościowym. Dzięki temu ogranicza się istotnie ryzyko podjęcia suboptymalnej decyzji;

- koncentracja głównie na gospodarce krajowej. Bank centralny, realizując strategię BCI, skupia uwagę przede wszystkim na sytuacji gospodarczej kraju, poprzez takie podejście możliwe jest szybkie reagowanie na wahania popytu krajowego, nie da się tego osiągnąć np. w przypadku strategii opartej na kursie walutowym;

- posługiwanie się nominalną kotwicą. Ustalony poziom inflacji wyrażony w wartości wskaźnika CPI stanowi kotwicę nominalną, jest ona łatwo rozumiana przez podmioty gospodarcze, stwarza również pewną regułę postępowania władz monetarnych, dzięki czemu łatwiej odpierać naciski polityczne. Dzięki

¹³ M. Musielak-Linkowska, *op. cit.*, s. 70–74.

kontwicy nominalnej wysyłane są określone sygnały dotyczące stanu i rozwoju gospodarki kraju – wpływa to stabilizująco na oczekiwania inflacyjne;

– elastyczność. Decydując się na strategię BCI, bank centralny zyskuje dużą swobodę działania. Szczególnie ma to znaczenie przy wyborze instrumentów i sposobów reagowania na różnego rodzaju szoki gospodarcze.

3. Krytyka strategii BCI

W miarę wzrostu popularności omawianej strategii przybywa nie tylko jej zwolenników, lecz również przeciwników. Ci ostatni wskazują na kilka istotnych wad¹⁴:

– ograniczone możliwości kontroli inflacji. Na poziom inflacji wpływa wiele czynników, na część z nich bank centralny nie ma wpływu. Problemem jest również stale istniejąca niepewność co do rozwoju zjawisk gospodarczych w przeszłości, a nawet co do bieżącego stanu gospodarki;

– opóźnienia czasowe. Efekty podejmowanych przez bank centralny decyzji widoczne są dopiero po upływie pewnego okresu czasu (6–7 kwartałów). Ma to znaczący wpływ na skuteczność strategii, ponieważ bardzo często efekty pojawiają się, gdy warunki gospodarcze są już zupełnie inne, niż w chwili podejmowania decyzji;

– możliwość wystąpienia większych wahań w poziomie dochodu. Fluktuacje w poziomie dochodu pojawiają się, gdy bank centralny nadmiernie skoncentruje się wyłącznie na inflacji. Mogą być jednak ograniczane, jeśli cel inflacyjny zostanie określony w postaci dopuszczalnego pasma wahań, a nie punktowo;

– duże wymagania odnośnie do znajomości wielu zależności ekonomicznych. Stosowanie omawianej strategii wymusza na banku centralnym, aby stale monitorował i analizował powiązania istniejące między instrumentami polityki pieniężnej, a celami inflacyjnymi. Nie jest to zadanie łatwe dla kraju, który dysponuje ograniczonym zasobem informacji dotyczących przeszłych zjawisk gospodarczych. Ograniczona dostępność informacji była istotnym problemem dla polskich władz monetarnych w początkowym okresie stosowania nowej strategii¹⁵. Problem braku wystarczających danych statystycznych dotyczących odpowiednio długich okresów czasowych został również przedstawiony w analizach przeprowadzonych przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy

¹⁴ *Ibid.*, s. 74–78.

¹⁵ *Średniookresowa strategia polityki pieniężnej na lata 1999–2003*, NBP, Warszawa 1998, s. 9.

w okresie przechodzenia Polski na nową strategię pieniężną. Z dokumentu wynika jednoznacznie, że baza statystyczna, jaką dysponowała wówczas Polska, była niewystarczająca i bank centralny podczas podejmowania decyzji musiał uwzględniać doświadczenia innych krajów oraz korzystać z dorobku teorii ekonomii¹⁶;

– konieczność silniejszej koordynacji pomiędzy polityką pieniężną i fiskalną. Aby wzmocnić wiarygodność stosowanej strategii niezbędna jest współpraca na linii rząd – bank centralny. Gospodarka nie może przejawiać żadnych symptomów dominacji fiskalnej. Polska stosuje strategię BCI od 1999 roku, a mimo to nie udało się osiągnąć zadowalającego poziomu porozumienia w tym obszarze;

– możliwość wywołania niestabilności finansowej¹⁷. Zdaniem niektórych autorów zachwianie stabilności finansowej może wyniknąć z systemu płynnego kursu walutowego, który jest jednym z wymogów stawianych przez strategię BCI.

Na koniec warto jeszcze wskazać na funkcje, jakie przypisuje się omawianej strategii¹⁸. Jedną z nich jest usprawnianie sposobu komunikowania się władz monetarnych z podmiotami gospodarczymi. Druga polega na zapewnieniu dyscypliny polityki pieniężnej i sprawnego nad nią demokratycznego nadzoru.

Zakończenie

Strategia BCI zyskała popularność jako skuteczny sposób prowadzenia polityki pieniężnej. Jak każde rozwiązanie obok istotnych zalet posiada również wady. Co więcej, stawia określone wymagania techniczno-organizacyjne, których spełnienie istotnie wpływa na skuteczność podejmowanych działań. Efekty stosowania strategii BCI zależą również od specyficznych cech gospodarki danego kraju. W Polsce strategia BCI stosowana jest od ponad 10 lat. Uwzględniając zobowiązanie kraju do wstąpienia do Eurosystemu, można oczekiwać zmian w sposobie realizowania polityki pieniężnej. Pomijając już kwestię daty wstąpienia do trzeciego etapu UGiW, należy pamiętać, że przez dwa lata poprzedzające moment akcesji Polska będzie zobowiązana, w ramach systemu ERM II, usztywnić kurs złotego wobec euro. Wobec zaistnienia konieczności wprowadzenia tak istotnych zmian w polityce kursu walutowego nie wydaje się,

¹⁶ P. F. Christoffersen, R. F. Wescott, *Is Poland ready for inflation targeting?*, „Working Paper”, No. 41, IMF, Washington 1999, s. 29.

¹⁷ M. Jurek, P. Marszałek, *op. cit.*, s. 28.

¹⁸ A. Wojtyła, *Szkice o polityce pieniężnej*; PWE, Warszawa 2004, s. 143.

aby możliwe było dalsze skuteczne prowadzenie polityki monetarnej na bazie strategii BCI w pełnej odmianie. Rzeczywistość gospodarcza najbliższych kilku lat zweryfikuje opinię przedstawioną przez autorkę.

Bibliografia

- Carare A., Stone M., *Inflation Targeting Regimes*, Working Paper No. 9, IMF, Washington 2003.
- Christoffersen P. F., Wescott R. F., *Is Poland ready for inflation targeting?*, „Working Paper” No. 41, IMF, Washington 1999.
- Daianu D., *Inflation targeting, between rhetoric and reality. The case of transition economies*, „The European Journal of Comparative Economics”, 2007, vol. 4.
- Jurek M., Marszałek P., *Pieniądz, polityka pieniężna i systemy kursowe. Współczesne teorie i rozwiązania praktyczne*, AE w Poznaniu, Poznań 2007.
- Mishkin F. S., Schmidt-Hebbel K., *Does inflation targeting make a difference?*, National Bureau of Economic Research, „Working Paper”, No. 12876, Cambridge 2007.
- Musielak M., *Istota strategii BCI oraz przykłady zastosowania*, „Zeszyt Studiów Doktoranckich” nr 10, AE w Poznaniu, Poznań 2003.
- Musielak-Linkowska M., *Strategie polityki pieniężnej*, [w:] W. Przybylska-Kapuścińska (red.), *Współczesna polityka pieniężna*, Difin, Warszawa 2008.
- Pyka I., *Bank centralny na współczesnym rynku pieniężnym*, Wydawnictwo C. H. Beck, Warszawa 2010.
- Skopowski M., Wiśniewski M., *Współczesna polityka pieniężna – instrumenty*, AE w Poznaniu, Poznań 2007.
- Średniokresowa strategia polityki pieniężnej na lata 1999–2003*, NBP, Warszawa 1998.
- Szpunar P., *Polityka pieniężna. Cele i warunki skuteczności*, PWE, Warszawa 2000.
- Wojtyna A., *Szkice o polityce pieniężnej*, PWE, Warszawa 2004.
- Wojtyna A., Drop J., *Strategia BCI: przesłanki teoretyczne i doświadczenia wybranych krajów*, „Materiały i Studia NBP”, zeszyt nr 118, NBP, Warszawa 2001.
- Wójtowicz G., *Bank centralny w gospodarce rynkowej*, „Bank i Kredyt”, 2006, nr 1.

Construction of direct inflation targeting strategy

In recent years, several governments in developed and developing countries decided to implement direct inflation targeting (DIT). The monetary policy has to be a systematic process of taking decisions and using all available information and data to make this policy clear for the public. Under inflation targeting, low inflation is a primary goal of monetary policy, and the only one for which a numerical target is announced, although other goals like full employment or low exchanged rate volatility may be pursued on a secondary basis. The aim of this paper is to present the essence of DIT. The article concentrates on three aspects: types of strategy, technical and organizational requirements, advantages and disadvantages. The author tried to present the construction of DIT as exemplified by the monetary policy in Poland.